

Dorel SCHOR

SCHIȚE UMORISTICE (95) – ȘEDINȚA LOCATARILOR

Ieri, cam spre seară a avut loc ședința locatarilor din blocul nostru pentru alegerea noului comitet. Noul comitet ales în unanimitate era exact vechiul comitet, de care noi ne-am declarat foarte mulțumiți, mai ales de președintele Boris Israelovici Glazpapier. L-am felicitat călduros și nu am conținut cu laude la adresa lui, până ce măgulit, Boris a scos o sticlă cu vodcă și niște biscuiți, pe care îi pregătise pentru orice eventualitate.

- Dragi vecini, a spus Boris, vă mulțumesc pentru încredere, dar trebuie să știți că funcția de președinte de bloc este un fleac pentru mine. Unora dintre voi le-am povestit că am fost președinte de sindicat la o fabrică de textile cu vreo două mii de muncitoare în trei schimburi. Aveam biroul meu, câțiva subalterni și era destul să dau un telefon la forurile de conducere și se rezolva orice problemă. Țsta eram eu!

- Da, a intervenit dentistul Kleinergröis, alte timpuri, alte condiții. Eu, pe vremuri lucram la un spital universitar, eram șef de clinică, mi se spunea dom' profesor și plecam la congrese științifice internaționale, ba la Viena, ba la Barcelona, o dată am fost și la Los Angeles cu escală la Madrid... Iar lucrările științifice mai importante le publicam în Anale.

- La Madrid eu aveam o legătură, spuse firavul domn Ghezuntertoit. Pe vremea aceea eram director la Vinexport și aprobam sau nu absolut toate partidele de vin care plecau în străinătate. Vă închipuiți că toată lumea vroia să fie în relații bune cu mine, chiar și primarul, directorul filarmonicii sau șeful de la spitalul de urgențe.

- Noi, la Cernăuți, declară doamna Gurnișt, eram în relații de prietenie cu conducerea. Nu are importanță cu care conducere, nu e cazul să vă explic. Soțul meu era responsabilul unui mare depozit de cherestea și de cherestea aveau nevoie toți oamenii importanți din regiune. Și cum o mână spală pe alta, noi eram foarte spălați, mai ales că toți apreciau faptul că Leopold nu vorbește în plus.

- Tot așa eram apreciat și eu, intră în discuție domnul Biton. Este adevărat că acum am o tarabă în piață și, slavă domnului câștig binișor, dar înainte jumătate din șukul celebru de la Marakeș era al meu, cu zarzavaturi, condimente, fructe și tot ce îți dorești, chiar și susan găseai la mine, falafel și burecas cu cartofi prăjiți. Eram negustor mare, mare domnilor!

Numai prietenul meu Menașe stă într-un colț și nu spune nimic. Bea din când în când un păhărel de vodcă, mângâie grijuliu un cățel pe care vrea să-l dea copiilor lui Eli

Iliescu și ascultă zâmbind. Și numai când Boris Israelovici îl întreabă direct dacă nu are nimic de spus, spune:

- Eu ca eu, dar vedeți cățelul ăsta micuț și slăbănog ?! Nu că vreau să mă laud, dar înainte, eh înainte, era ditamai dobermanul...

Dorel SCHOR

Tel Aviv, Israel

12 decembrie 2016